

Αυτόνομη οργάνωση στις γειτονιές της Αθήνας
Αντιφασιστική δράση
στο Γαλάτσι
2007-2010 Μέρος Β'

Στο προηγούμενο τεύχος είδαμε τις πρώτες οργανωμένες αντιφασιστικές κινήσεις στο Γαλάτσι, που μετά από λίγο καιρό οδήγησαν στη δημιουργία του antifa 66. Είδαμε επίσης τη μάχη του antifa 66 με το ναζιστικό πυρήνα G.F., τις βασικές πολιτικές γραμμές που βρίσκονταν πίσω από τις κινήσεις του antifa 66, καθώς και τη δημιουργία ενός πρώτου κύκλου επαφών. Σ' αυτό το μέρος θα εξετάσουμε την περίοδο από το Μάρτη του 2008 μέχρι και το καλοκαίρι του ίδιου χρόνου.

Εσύ που ήσουν;
Μια «υπαρξιακή» αντιφασιστική καμπάνια (Μάρτης-Απρίλης-Μάης 2008)

Εντωμεταξύ με την είσοδο του 2008 η κατάσταση είχε σταθεροποιηθεί. Οι ναζί δε φαίνονταν να το βάζουν κάτω, το antifa 66 διακατεχόταν από συγκρατημένη αισιοδοξία κι οι δεκαπενθήμερες συναντήσεις με τους καινούριους μας φίλους συνεχίζονταν ακάθεκτες. Εν ολίγοις τα πράγματα πήγαιναν, όπως τα είχαμε προβλέψει. Αυτό που μας έλειπε ήταν μια ευκαιρία να εμφανιστούμε δημόσια, να διεκδικήσουμε το χώρο που μας αντιστοιχούσε, να φωνάξουμε σε εχθρούς και φίλους «ναι ρε εδώ είμαστε!» Και πράγματι, η αλήθεια είναι ότι δικαιούμασταν να έχουμε μια τέτοια προσμονή. Είχαμε βάλει και οι σβήσει στα πιο κεντρικά σημεία και στα πιο απόμαρα στενά του Γαλατσίου, είχαμε φερμάρι σημαίες, είχαμε ρίξει τόνους χαρτιού σε σχολεία, σε τοίχους και κάτω από πόρτες, είχαμε ψειρίσει πανό, είχαμε φτιάξει ένα σημαντικό δίκτυο επαφών – τι διάολο;

Η αφορμή που περιμέναμε μας δόθηκε. Ήταν Μάρτης του 2008 και κάτι Γαλατσιώτες πιτσιρικάδες φίλοι μας, μας είπαν μια ιστορία που την αγνοούσαμε και που όσο την ψάχναμε, τόσο αποδεικνυόταν αληθινή. Για να μην τα πολυλογούμε, η ουσία ήταν πως ένα βράδυ του Αυγούστου, ένας Πακιστανός μικροπωλητής είχε φάει πέσιμο από το ναζι παραέκι. Μαχαιριά στο λαιμό (ευτυχώς όχι επικίνδυνη) και φέρμα. Αλλά το πιο εκνευριστικό είναι ότι η όλη φάση έλαβε χώρα στο πιο κεντρικό σημείο της περιοχής, Γαλατσίου και Βεΐκου γωνία, έξω απ' τα Goody's δίχως κανείς να επέμβει. Το σκηνικό μέτραγε ήδη έξι μήνες, κι όμως εμείς δεν είχαμε πάρει μυρωδιά. Στην αρχή το περιστατικό μας φάνηκε μπαγιάτικο, αλλά ευτυχώς οι δεύτερες σκέψεις ήταν πιο παραγωγικές. Όντως: το ποιες ιστορίες γίνονται θέμα και συζητούνται και ποιες θάβονται λες και δεν έχουν καμία σημασία περνάνε πάντα μέσα απ' το φίλτρο της κυρίαρχης αφήγησης – κοινώς είναι ένα ζήτημα ταξικών συσχετισμών. Ένας μαχαιρωμένος Πακιστανός είναι μια ιστορία που μπορεί να μην έχει αύριο, εκτός κι αν κάποιος την κάνει να είναι μια ιστορία με αύριο. Κατά τα άλλα τσαντίλα μεγάλη: οι ναζί είχαν ξηγηθεί τσογλανιά και 'μεις ούτε που το χαμε πάρει χαμπάρι. Αφού απορρίψαμε άμεσα τις γνωστές προτάσεις που πάντα πέφτουν στο τραπέζι σε στιγμές συναισθηματικής έξαρσης, είπαμε να το σκεφτούμε ψύχραιμα και να δούμε.

Η ιδέα που ήρθε στο επόμενο μάζεμα ήταν σχετικά φιλόδοξη και ούτε λίγο, ούτε πολύ, είχε στο κέντρο της μια μίνι προπαγανδιστική εκστρατεία, η οποία θα κορυφωνόταν με μια απροειδοποίητη διαδήλωση στο σημείο της επίθεσης. Η οργάνωση αυτών των κινήσεων μας είχε βάλει, είτε το θέλαμε, είτε όχι, να συζητάμε ξανά τις ιδέες γύρω απ' τις οποίες είχαμε συγκροτηθεί. Εξαρχής ξορκίζαμε την καταγγελία κι ως μορφή κι ως πρακτική – έζηχνε αριστερίλα, ηττοπάθεια και συνεργασία με το κράτος. Εμείς δε θέλαμε να πούμε ότι οι Πακιστανοί αδερφοί μας είναι κακομοίρηδες, ούτε θέλαμε να μιλάμε σα τα αρτηριοσκληρωτικά δελτία Τύπου των πάσης φύσεως τροτσκιστών. Η δε επίκληση στο κράτος δικαίου, την αστυνομία, την εισαγγελία, το «αντιρατσιστικό φρόνημα του λαού» μας έφερνε αηδία και μόνο στη σκέψη. Εμείς γουστάρουμε βραδινή αλητεία, σπρέι στη μούρη των ναζιζών, συζήτηση με κρυπτονάιτ έτσι και τρακαριζόμασταν κι όλο αυτό έπρεπε να το φέρουμε κάπως βόλτα με την υπόθεση

«μαχαιρωμένος Πακιστανός». Οπωσδήποτε οι αρχικές μας συζητήσεις στάθηκαν πολύτιμος οδηγός: το ζήτημά μας δεν ήταν και δεν έπρεπε να είναι ο Πακιστανός μικροπωλητής ως άτομο (τον άνθρωπο ούτε τον ξέραμε, ούτε τον γνωρίσαμε ποτέ), αλλά η αντίθεση στους φασίστες, η επίθεση στη ρατσιστική ελληνική κοινωνία και για άλλη μια φορά η επιδίωξη της πόλωσης. Για να το πούμε σχηματικά, έπρεπε ο λόγος μας να χαράσσει μια γραμμή, η οποία να μη σηκώνει μα και μου και να μην ενημερώνει «για τα Καλάβρυτα του 1943». Την είχαμε δει ότι η γραμμή έπρεπε να είναι «ή με μας ή με τους φασίστες» κι όποιος είναι στη μέση είναι με τους φασίστες.

Κουβέντα στην κουβέντα, αποφασίσαμε να χρησιμοποιήσουμε ως κεντρικό σλόγκαν της καμπάνιας μας την ερώτηση «εσύ που ήσουν» και πλάι της ένα μεγάλο αγγλικό ερωτηματικό. Στόχος του σλόγκαν ήταν να προκαλέσει την προσοχή όποιου το έβλεπε και να τον κάνει να αναρωτηθεί «εγώ που ήμουν; Πότε;». Και παρακάτω, στόχος ήταν να καταφέρει να μετατρέψει το «εσύ που ήσουν;» σε «εσύ με ποιους είσαι;», εν ολίγοις «πάρε θέση αμέριμνε, περαστική Γαλατσιώτη». Το σχέδιο έλεγε να το πάμε κλιμακωτά. Τις τελευταίες βδομάδες του Μάρτη βγήκαμε για γράψιμο και μιας και το σλόγκαν ήταν μικρό, το αποτέλεσμα ήταν εντυπωσιακό. Τα πιο κεντρικά σημεία του Γαλατσίου, τα σχολεία, τα σούπερ μάρκετ, οι πλατείες, σκόρπιες γκαραζόπορτες και ράντομ στενά γέμισαν «εσύ που ήσουν;» σε βαθμό που ακόμη και σήμερα μπορεί κανείς να πετύχει διάφορα που έχουν ξεμείνει από τότε. Στα σημαντικά του πράγματος ήταν ότι το σλόγκαν έπεφτε δίχως να βάζουμε υπογραφή – αφενός για να μη φάμε γρήγορο σβήσιμο από τους ναζιζδες κι αφετέρου για να αφήσουμε το μυστήριο να αιωρείται. Σε δεύτερη φάση, στις αρχές Απρίλη, τυπώσαμε μια αφίσα με το ίδιο σλόγκαν τοποθετημένο ως κεντρικό σύνθημα, γενικό τίτλο «ρατσιστική επίθεση Γαλατσίου και Βεΐκου 21/8/07», επεξηγηματικό κείμενο υπό μορφή συνέντευξης και υποστηρικτικό δεύτερο ερώτημα «αλλά το σημαντικότερο: την επόμενη φορά, εσύ που θα 'σαι;». Όπως καταλαβαίνετε, οι βούρτσες πήραν φωτιά, το Γαλάτσι κι η Λαμπρινή κολλήθηκαν απ' άκρη σ' άκρη και το τρίτο μέρος του σχεδιασμού έπαιρνε σειρά. Το Σάββατο 12 Απρίλη του 2008 μια μικρή, αλλά τσαμποκαλεμένη διαδήλωση διέσχισε το κέντρο του Γαλατσίου, πέρασε απ' το σημείο της ρατσιστικής επίθεσης και διαλύθηκε προτού σκάσουν οι μπάτσοι. Η ιδέα ήταν ν' απευθυνθούμε στους συντρόφους και τις συντρόφισσες που συμμετείχαν κι αυτοί σε antifa πυρήνες γειτονιάς, να προσκαλέσουμε διάφορους δικούς μας απ' το Γαλάτσι με τους οποίους είχαμε αναπτύξει σχέσεις εμπιστοσύνης και να οργανώσουμε ένα σφιχτό, αυτοπεριφρουρούμενο μπλοκ που θα διαδήλωνε με τρόπο που να γίνει θέμα στο Γαλάτσι. Η απροειδοποίητη αυτή διαδήλωση (πλέον ονομάζουμε αυτή τη μορφή διαδήλωσης «στόμα-με-στόμα») είχε από τότε σαν επίδικο να μπει σφήνα στη ζωή της γειτονιάς, να θέσει προς συζήτηση ένα συγκεκριμένο θέμα, να τρομάξει τους εχθρούς και να εμπνεύσει εμπιστοσύνη στους φίλους. Φυσικά, όπως και σήμερα, έτσι και τότε, η συγκεκριμένη διαδήλωση είχε παρελθόν και φιλοδοξούσε να έχει και μέλλον. Ούτε έσκασε από το πουθενά (είχε συγκεκριμένα προγενέστερα βήματα και κυρίως ένα σώμα ντόπιων υποστηρικτών που είχε φτιαχτεί κατά τη διάρκεια δύο περίπου χρόνων) ούτε ήταν φωτοβολίδα. Για την ακρίβεια, τις ημέρες μετά τη διαδήλωση, ρίξαμε ξανά μια αφίσα – αυτή τη φορά προπαγανδίζαμε το ίδιο το γεγονός της διαδήλωσης και επαναφέραμε το ερώτημα «με ποιους είσαι;». Και καπάκια, μέσα στο Μάιο έντυπο για τα σχολεία, με εξώφυλλο τη φωτογραφία της διαδήλωσης και σχετικό δισέλιδο στο εσωτερικό. Καθόλου περίεργο, όλοι κι όλες ήξεραν πλέον τι διάολο ήταν αυτό το «εσύ που ήσουν;». Και δεν ήταν λίγοι αυτοί που το έπαιρναν λέγοντάς μας «την επόμενη φορά να μου πείτε και μένα μάγκες...»

Είναι τέλη Μάρτη τον 2008 και οι τοίχοι του Γαλατσίον γεμίζουν με το σλόγκαν «Εσύ που ήσουν;»

Οι G.F. τρώνε διάσπαση και μετά διαλύονται! Δυο τρία πράγματα που μένουν για σήμερα

α) Αγκωνιές χωρίς ακούμπημα

Το καλοκαίρι του 2008 ήταν έτοιμο να μπει. Το ηθικό ήταν ακμαίο. Οι μικρές ανακατατάξεις (δηλαδή διάφοροι πιτσιρικάδες που είχαν εμφανιστεί μες στη σαιζόν κι απλώς εξαφανίστηκαν στην πορεία, καθώς και δυο παλιότερες συντρόφισσες που αποφάσισαν να ιδιωτεύσουν για πάντα στη Βοσνία) ήταν αναμενόμενες και εν πολλοίς δίχως σημασία. Το σημαντικότερο όμως θέμα ερχόταν απ' αλλού: ο ναζι πυρήνας του Γαλατσίου, οι φοβεροί και τρομεροί G.F. στους οποίους χρωστάγαμε την επιτυχία μας είχε αρχίσει να κάνει νερά. Θες από μετριοφροσύνη, θες από ατολμία, θες για να μην πάρουν τα μυαλά κανενός αέρα, το ζήτημα είναι ότι, ενώ διάφοροι είχαμε αρχίσει να παρατηρούμε την ύφεση στη ναζιστική καφρίλα, κανείς δεν τολμούσε να το διατυπώσει δημόσια. Κι όμως, η αλήθεια είναι ότι από την άνοιξη του 2008, τα ναζιστικά συνθήματα στους τοίχους όλο και αραιώναν, τα αντιφασιστικά κέρδιζαν όλο και μεγαλύτερο χρόνο ζωής, τα αυτοκόλλητά μας σταμάτησαν να πατιούνται με φασιστικά σκουπίδια και γενικώς από το καλοκαίρι και μετά χρώμα ελαφρύ σκέπασε την προσπάθεια κυριαρχίας του ναζι πυρήνα στο Γαλάτσι. Η ιστορία τους τελείωσε κάπου εκεί και το Γαλάτσι σταμάτησε να γαργαλάει τις ορέξεις των επίδοξων φασιστοστρατηγών. Με τον καιρό χαρήκαμε, πανηγυρίσαμε, τους ευχηθήκαμε «σκατά στον τάφο τους» και γενικώς νιώσαμε ότι προσφέραμε κάτι χρήσιμο στους εαυτούς μας και στην κοινωνία. Πλέον, κοντά δέκα χρόνια μετά, μπορούμε να πούμε τι καταλάβαμε απ' την ιστορία με το Γαλάτσι μας και χρησιμοποιεί και σε άλλους.

Λέμε λοιπόν, ότι από την πρώτη στιγμή που αποφασίσαμε να φτιάξουμε antifa πυρήνα στη συγκεκριμένη γειτονιά, βάλουμε σε λειτουργία ένα σχέδιο που περιελάμβανε «αγκωνιές χωρίς ακούμπημα». Τον όρο «αγκωνιές χωρίς ακούμπημα» τον διατυπώσαμε επί λέξει αρκετά μεταγενέστερα, αλλά σε κάθε περίπτωση περιγράφει επακριβώς τον τρόπο με τον οποίο δούλεψαν οι antifa ομάδες στο Γαλάτσι, στριμώχνοντας τους ναζι στη γωνία και τελικά οδηγώντας τους σε διάλυση. Το «αγκωνιές» ήθελε να εξηγήσει την προσπάθεια διεκδίκησης χώρου σ' ένα κοινωνικό πεδίο που ήταν διεκδικούμενο. Καταλαβαίναμε όλοι μας ότι η μάχη στο Γαλάτσι ήταν μια μικρογραφία της μάχης που εξελισσόταν σε διάφορες γειτονιές της Αθήνας κι επίσης καταλαβαίναμε ότι η συγκεκριμένη μάχη θα διαρκούσε καιρό. Το πλεονέκτημά μας δεν ήταν μόνον ότι είχαμε συνείδηση αυτής της κατάστασης: είχαμε κιόλας αντιληφθεί πως η πόλωση που επιδιώκαμε ήταν μια πόλωση με προοπτικές, κοινώς ότι απ' τη δημόσια αντιπαράθεση με τους ναζι ξεπετάγονταν ένα σωρό υποκείμενα που έπαιρναν θέση, φωνάζοντας το δικό τους μικρό no passaran. Κι απ' την άλλη, το «χωρίς ακούμπημα» ήθελε να ρίξει ευθύς εξαρχής άκυρο στην κυρίαρχη οργανωτική μεθοδολογία που έκανε την εμφάνισή της κάθε φορά που ο αντιεξουσιαστικός χώρος είχε να κάνει με φασίστες. Με άλλα λόγια το «χωρίς ακούμπημα» φιλοδοξούσε να εκθρονίσει από το ιδεολογικό της βήθρο την πρωτοκαθεδρία της βίας και τη μυθολογία της. Ο λόγος δεν ήταν ότι τάχα ήμασταν «πασιφιστές». Ο λόγος ήταν πως για χρόνια τρώγαμε στη μάπα «αντιφασιστικές συνελεύσεις» που φτιάχνονταν και διαλύονταν μέσα σε ένα μήνα και

με μια έννοια είχαμε γίνει εξπέρ στο πως-δεν-πρέπει-να-το-κάνουμε. Το «χωρίς ακούμπημα» εγκαλούσε έναν τρόπο οργάνωσης που αφήνοντας απ' έξω τον βαρύ άντρα, μαχητή, Άτομο, φιλοδοξούσε ν' αντλήσει τη δύναμή του από τη διάθεση για προσφορά εργασίας.

Και πράγματι: αυτή η αλλαγή προσανατολισμού, που έβγαζε απ' το κέντρο την πλειοδοσία σε ατάκες κακίας, τοποθετώντας στην καρδιά του ζητήματος την προσφορά εργασίας, αποδείχτηκε στην πορεία τόσο σημαντική, που γέννησε νέους τρόπους αντίθεσης στους φασίστες. Λέγαμε και ξαναλέγαμε ότι ο φασισμός σημαίνει πρώτα και κύρια πόλεμος στην εργατική τάξη, ότι στην αρχή ο φασισμός επιτίθεται στα πιο αδύναμα στρώματα της τάξης κι ότι εν πάση περιπτώσει στο στρατόπεδο του εχθρού τον τόνο δεν τον δίνει η σβάστικα. Άρα, υποστηρίζαμε, ο αντιφασισμός είναι λογικό να έχει μια ευρεία κοινωνική βάση, ότι είναι τόσο κοινωνικός, όσα και τα κοινωνικά κομμάτια που θέτει στο στόχαστρο ο φασισμός. Για να είμαστε βέβαια ειλικρινείς, όταν τότε μιλάγαμε για κοινωνικότητα του αντιφασισμού, περισσότερο την καταλαβαίναμε ως άνοιγμα της προπαγάνδας σε γειτονιές της Αθήνας, σχολεία και πλατείες και λιγότερο ως προσπάθεια οργάνωσης με κομμάτια της τάξης που «δεν είχαν σχέση με την πολιτική».

Η ιδέα να οργανώσουμε την εργασία μας ενάντια στους φασίστες ήταν μια ιδέα καινοτόμα και βαθιά κοινωνική, αλλά κοινωνική με τον τρόπο που την καταλαβαίνουμε τώρα: έπρεπε να ανακαλύψουμε οργανωτικές μορφές που να ανταποκρίνονται στην ταξική σύνθεση της μητρόπολης Αθήνας το 2008 κι αυτό καταλαβαίναμε ότι ήταν αδύνατον να συμβεί με τους ως τα τότε μπουσουλές. Η επίκληση στη βία ως πανάκεια απέναντι στο πρόβλημα «φασίστες» εκτός του ότι μακροπρόθεσμα ήταν παντελώς αναποτελεσματική, στην πραγματικότητα ήταν κι εντελώς απωθητική για την πλειοψηφία των εχθρών του νέου φασισμού. Η αντιφασιστική οργάνωση, από την άλλη, που κοιτούσε να εναντιώνεται στους φασίστες, εξαρτώντας την επιτυχία της εναντίωσης από το βαθμό οργάνωσης των αντιφασιστών, ήταν μια μέθοδος πολύ πιο ταιριαστή για εκείνους κι εκείνες που ήταν διατεθειμένοι και διατεθειμένες να δεσμεύσουν ένα ποσοστό της εργασίας τους για συλλογικούς σκοπούς. Ο πυρήνας antifa 66 ήταν μια πρώτη προσπάθεια να συνταιριάξει αυτή η θεωρητική προσέγγιση του αντιφασισμού με αντίστοιχα οργανωτικά μοντέλα. Κι όντως, διάφοροι σύντροφοι και συντρόφισσες που βγήκαν μέσα απ' την πόλωση που επεδίωξε το antifa 66 στο Γαλάτσι, έγιναν έκτοτε ενεργό κομμάτι των antifa ομάδων επειδή στα μάτια τους η δέσμευση, η στράτευση σε σκοπούς που όλα έδειχναν ότι θα ήταν μακροχρόνιοι, κι η ανάληψη εργασίας έξω απ' τη σχέση κεφάλαιο, ήταν αυτό που καταλάβαιναν ως επίθεση στους φασίστες.

β) Περικύκλωση μέσω του οργανωτικού!

Εντωμεταξύ, η απόφαση να αντιπαράξουμε στους φασίστες ένα σχέδιο που θα εξελισσόταν σε βάθος χρόνου με καύσιμό του την οργάνωση της συλλογικής μας εργασίας δεν ήταν σχέδιο επί χάρτου. Η βασική μας ιδέα ήταν να χρησιμοποιήσουμε το σύνολο των δυνάμεών μας, αφενός καταμερίζοντας την εργασία που θα κινητοποιούσαμε ενάντια στους ναζι κι αφετέρου ανοίγοντας πολιτικές κατευθύνσεις στις οποίες υποψιαζόμασταν ότι οι ναζι δε θα μπορούσαν να μας ακολουθήσουν. Ο συνδυασμός οργάνωσης και εργασίας υπολογίζαμε ότι θα

**ρατσιστική επίθεση
Γαλατσίου και Βεΐκου
21/8/07**

ΕΣΥ ΠΟΥ ΗΣΟΥΝ?

**αλλά το σημαντικότερο:
την επόμενη φορά, ΕΣΥ που θα 'σαι;**

Ερώτηση: Αλλά, αν γίνονταν στα ίδια κεντρα...
Απάντηση: Ηρώτηση για το Γαλάτσι...
Ερώτηση: Αλλά, αν γίνονταν στα ίδια κεντρα...
Απάντηση: Ηρώτηση για το Γαλάτσι...
Ερώτηση: Αλλά, αν γίνονταν στα ίδια κεντρα...
Απάντηση: Ηρώτηση για το Γαλάτσι...

Αρχές Απριλίου του 2008 κολλιέται η αφίσα που επεξηγούσε το «εσύ που ήσουν;» μετατρέποντάς το σε «εσύ με ποιους είσαι;»

Στις 12 Απριλίου του 2008 μια antifa διαδήλωση πέρασε από το κέντρο του Γαλατσίου φωνάζοντας «Εδώ είμαστε!»

Εμείς διαλέγουμε τον δρόμο

antifa 66

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΣΤΗ ΓΑΛΑΤΣΙΟΥ 12/04/08

έφερε το ναζιστικό πυρήνα Γαλατσίου στα όριά του και θα τον οδηγούσε σε λάθος κινήσεις σέρνοντάς τον σε μάχη αντοχών με αμφίβολη κατάληξη.

Η δημόσια παρουσία των G.F. και των φίλων τους επικέντρωνε στην κυριαρχία μέσω του φόβου. Οι τεράστιες σβάστικες κατά μήκος της Γαλατσίου, το ντύσιμο ολόκληρων οικοδομικών τετραγώνων με εκφράσεις λατρείας προς τον Αδόλφο, τα αυτοκόλλητα με τα στοχάδια και τα ψαγμένα γοτθικά γράμματα εξέπεμπαν μίσος προς τους «ξένους» κι απειλές προς τους νεαρούς (κι εδώ που τα λέμε και προς τους λιγότερο νεαρούς) που έβλεπαν ότι είχαν αρχίσει να περισσεύουν. Τελικά το μήνυμα δεν ήταν άλλο από το «βουλώστε το όλο», αλλιώς θα σας κάνουμε ντα. Φυσικά κάποιος που δεν έχει ζήσει από πρώτο χέρι αντίστοιχες καταστάσεις είναι πιθανό να μας κατηγορήσει για υπερβολικούς. Κι όμως, όπως ξέρει καλά κάθε ειδικός επί της ψυχολογίας, η επιβολή μέσω του φόβου δεν είναι ανάγκη να στηρίζεται σε αριθμητικούς συσχετισμούς. Ένας τοίχος που γράφει «Εξω οι ξένοι» επί ένα μήνα σ' ένα κεντρικό σημείο μιας γειτονιάς δείχνει ότι στο δημόσιο λόγο έχουν παρουσία οι ναζί. Αν η ναζιστική μαλακία δε σβηστεί, το γενικό συμπέρασμα που βγάζουν οι ναζί είναι ότι το πεδίο είναι ευνοϊκό για τη μαλακία τους, κοινώς αποκτούν αυτοπεποίθηση. Με τη σειρά της η αυτοπεποίθηση γεννά πρόθεση επέκτασης. Για να το πούμε με τα λόγια των μπατοσεϊδικών, αν η ναζιστική μαλακία μείνει ανέπαφη, πολύ σύντομα μια δεύτερη ναζιστική μαλακία θα ξεφυτρώσει λίγο πιο κάτω, και μετά μια τρίτη κ.ο.κ. Απ' την άλλη, αν η ναζιστική μαλακία δε σβηστεί, το γενικό συμπέρασμα που βγάζουν οι εχθροί των ναζί είναι ότι στη γειτονιά τους τα πράγματα είναι πολύ άσχημα, «άσ' τα να πάνε», «δεν υπάρχει κανείς που να ασχολείται» κλπ κλπ. Εν ολίγοις η κυριαρχία μέσω του φόβου είναι αποτελεσματική, μέχρι κάποιος να πει «φτάνει!»

Υπό μία έννοια, η επιτυχία του antifa 66 ήταν αυτό το «φτάνει!» Φτάνει με τις ναζιστικές μαλακίες, φτάνει με τα «Ελλάς ή τέφρα», φτάνει με τα «Hitler fans», φτάνει με τα G.F. σε όλο το Γαλάτσι. Η κυριαρχία μέσω του φόβου κλονίστηκε, όταν μια δεκάδα συντρόφων και συντροφισσών, αποφάσισε να γυρίσει λίγο απ' το φόβο πίσω στους εμπνευστές του. Ο τρόπος ήταν απλός, αλλά όχι ασήμαντος. Τα συνθήματα των ναζί άρχισαν να σβήνονται με σχέδιο, αλλά κυρίως με γνώση ότι η μάχη των τοίχων θα τραβήξει αρκετά στο χρόνο. Η ιδέα δεν ήταν να μαζευτούμε πολλοί και να σβήσουμε μια κι έξω τα πάντα. Η ιδέα είχε κάτι από πόλεμο φθοράς και κάτι από επιστημονικό management. Η παραγωγικότητα της εργασίας ανά άτομο και η τήρηση των κανόνων ασφαλείας ήταν οι παράγοντες που λήφθηκαν υπόψη για να δουλέψει το σχέδιο ανακατάληψης του Γαλατσίου. Το σχέδιο προέβλεπε να χωριστούμε σε μικρές, ευέλικτες ομάδες που μπορούσαν να υπερασπιστούν τον εαυτό τους σε περίπτωση στραβής. Το σχέδιο ήταν φτιαγμένο για να δουλέψει σε βάθος κάποιων μηνών. Κινητοποιούσε όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες, προβλέποντας συγκεκριμένους ρόλους. Η εφαρμογή του ήταν σχεδιασμένη ώστε να μην εξαντλεί. Υπολόγιζε στην κυκλική λειτουργία των ομάδων και κοιτούσε να αξιοποιεί εξτρά βοήθειες από συντρόφους εκτός πυρήνα. Αν όλα πήγαιναν καλά, υπολογίζαμε ότι καμιά ομάδα δε θα ήταν αναγκασμένη να ξενοχτάει πάνω από μια φορά τη βδομάδα. Το μυστικό ήταν να κυκλοφορούμε μες' στη μέρα, να τσεκάρουμε το ρυθμό απόκρισης των ναζί, να έχουμε πλάνο γρήγορης (γρήγορης, όχι «άμεσης») εμφάνισης κι όλα αυτά, λαμβάνοντας υπόψη ότι αρκετοί από μας δούλευαν, είχαν κι άλλα να κάνουν στη ζωή τους κι άλλα τέτοια ωραία.

Στα τέλη Απριλίου του 2008 ξανά αφίσα σε όλο το Γαλάτσι: «Διαλέγουμε το δρόμο, τη συντροφικότητα, το σφίξιμο των μπράτσων στην αλυσίδα. Διαλέγουμε να νοιαζόμαστε ο ένας τον άλλον, να νοιαζόμαστε το ταξικό μας δίκιο».

antifa 66

antifa 66

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΣΤΟ ΓΑΛΑΤΣΙ

Το εξώφυλλο του τρίτου εντύπου του antifa 66. Μοιράστηκε το Μάη του 2008 σε όλα τα λύκεια του Γαλατσίου και των γύρω περιοχών. Εκεί γράφαμε: «Για να το πούμε απλά: η διαδήλωση αυτή έγινε για να μην ξεχνιόμαστε. Κατά πρώτον για να μην ξεχνάμε εμείς. Για να μην ξεχνάμε πως περιστατικά σαν κι αυτό που σημειώθηκε στο κέντρο του δήμου μας λίγους μήνες πριν, ξετυλιγούνται δίπλα μας αδιάκοπα και καθημερινά με την αδιαφορία, την ανοχή ή το χειροκρότημα διαφόρων. Και κατά δεύτερον για να μην ξεχνάμε όλοι αυτοί (οι αδιάφοροι, οι ανεκτικοί, οι χειροκροτητές) πως δεν παίζουν σε άδαιο γήπεδο. Γιατί αν και είναι αλήθεια πως δεν είμαστε εμείς αυτοί που θα ξεπλύνουμε την κοινωνία απ' τα σκατά του ρατσισμού, είναι εξίσου αλήθεια πως ένα μερίδιο απ' την αντιμετώπισή του θα μας ανήκει για πάντα. Κι αυτός είναι ένας λογαριασμός που θα τον κρατήσουμε ανοιχτό και στο δρόμο».

Skinhead σημαίνει επίθεση!

Πατημένα αυτοκόλλητα του antifa 66 από ναζιστικές μαλακίες. Όταν λέμε ότι η μάχη ήταν δρόμο το δρόμο και καρτοτηλέφωνο το καρτοτηλέφωνο το εννοούμε. Γαλάτσι αρχές 2008.

Δεν ασχολούμαι

Είναι πάντα ανακουφιστικό να μαθαίνεις ότι συνάνθρωπό σου, που κάποια στιγμή στη ζωή τους παραστράτησαν, αποφάσισαν να σταματήσουν «να ασχολούνται» με δραστηριότητες του είδους που απεικονίζονται στη φωτογραφία και ακολούθησαν μια «νορμάλ» ζωή, αφιερώθηκαν στη σχολή τους, πήραν σκύλο και πάει λέγοντας. (Εντάξει, η αλήθεια είναι ότι οι απρόσμενες συναντήσεις σε κακόφημα σημεία της οδού Πατησίων ενίοτε βοηθάνε...)

Όχι στις εκλογικές ανταλλάξεις!

Λέγαμε στο κυρίως κείμενο ότι ο ναζιστικός πυρήνας Γαλατσίου ήταν ένας πολιτικός σχηματισμός, που βρισκόταν στα πρώτα του στάδια. Λέγαμε επίσης ότι η περίοδος δημιουργίας του συνέπεσε με την απόφαση αναστολής της λειτουργίας της Χρυσής Αυγής. Και λέγαμε τέλος ότι το τέντωμα του ναζι πυρήνα στα όρια των τεχνικών και ψυχολογικών του ορίων, το δίχως άλλο δε μπορούσε να συμβεί δίχως τριβές και εντάσεις. Αποδείξεις για το τελευταίο δεν έχουμε. Καταλαβαίνουμε όμως ότι η κινητοποίηση του antifa 66 είναι λογικό να γεννούσε συζητήσεις

υπό πίεση στο εσωτερικό των ναζι. Μπορούμε να φανταστούμε μερικές: «Ρε αυτοί βγάζουν έντυπο και το μοιράζουν σε όλα τα σχολεία. Τους είδε ο ξάδερφός μου. Να βγάλουμε και μεις ένα». «Ναι, αλλά πως βγαίνει ένα έντυπο; Και τι να λέει; Μήπως είναι μαλακία να βγάζουμε έντυπα;» Εν ολίγοις, συζήτηση στο εσωτερικό για το τεχνικό και το πολιτικό. Δηλαδή εξαναγκασμός να γίνουν πιο συγκεκριμένοι. Δηλαδή μεγάλες πιθανότητες εσωτερικών διαφωνιών. Μπορούμε να φανταστούμε κι άλλη συζήτηση. «Γράψαμε χτες και την επόμενη μέρα ήταν όλα σβησμένα». «Ο τάδε είδε 10 άτομα να αράζουν στα Goodys. Λες να 'ταν αυτοί;» «Να βγούμε αύριο να τους πατήσουμε». «Κι άμα είναι και πάλι μαζεμένοι;» «Να πάμε και μεις 10» «Εγώ δε μπορώ αύριο» «Φοβάσαι;» «Όχι, απλώς δε μπορώ αύριο». Εν ολίγοις συζήτηση πάνω σε θέματα οργάνωσης, με λίγη από φόβο. Δηλαδή μεγάλες πιθανότητες διαχωρισμού σε «μάγκες» και «κότες». Δηλαδή ένταση.

Η παραπάνω φωτογραφία είναι τραβηγμένη την άνοιξη του 2008. Κατά τη γνώμη μας είναι μια μικρή απόδειξη ότι ο ναζι πυρήνας έχει πια πλακωθεί στο εσωτερικό του. Το αυτοκόλλητο της Χρυσής Αυγής έχει ταπωθεί επιμελώς από τα αυτοκόλλητα των G.F. Το στοχάδι στη μέση έχει αφαιρεθεί ακάλυπτο, τη στιγμή που το «Χρυσή Αυγή» (στο πάνω μέρος του αυτοκολλητού) και το «Αντεπίθεση» (στο κάτω μέρος του αυτοκολλητού) έχει καλυφθεί με τα αντικλογικά προτάγματα των G.F. Με απλά λόγια: οι μισοί υποστήριζαν ότι έπρεπε να ενταχτούν στη Χρυσή Αυγή που ξαναφτιαχνόταν κι οι άλλοι μισοί ότι έπρεπε να παραμείνουν G.F. Εν ολίγοις οι μισοί έλεγαν τους άλλους μισούς ρεφορμιστές (εκλογικές αντατάξεις...) και «κότες» κι οι τελευταίοι κατηγορούσαν τους πρώτους ως «ακράιους»! Όταν αρχίσαμε να ψυλλιαζόμαστε τις εσωτερικές τριβές ρίξαμε και μεις λίγο λάδι στη φωτιά, σβήνοντας τα συνθήματα της μίας φράξιας με την υπογραφή της άλλης. Αλλά αυτό πιθανόν να είναι απλώς μια λεπτομέρεια.

Η τεχνική όψη του ζητήματος υπολόγιζε να οδηγήσει τα μέλη του ναζι πυρήνα στα όρια των σωματικών τους δυνατοτήτων. Η πολιτική όψη του ζητήματος υπολόγιζε να οδηγήσει τα μέλη του ναζι πυρήνα στα όρια των ψυχολογικών τους αντοχών. Ο συνδυασμός των τεχνικών και ψυχολογικών συνεπειών στις οποίες φιλοδοξούσαμε να φέρουμε τους ναζι του Γαλατσίου υπολογίζαμε ότι μπορεί να τους δημιουργήσει το είδος των τριβών που αναπόφευκτα δημιουργούνται σε πολιτικούς σχηματισμούς που βρίσκονται στα πρώτα τους βήματα, δηλαδή να τους διχάσει, γιατί όχι και να τους διαλύσει. Η τεχνική όψη του ζητήματος έλεγε ότι για κάθε δέκα ναζιστικά συνθήματα που θα γράφονταν στο Γαλάτσι τη μία μέρα, δέκα αντιφασιστικά θα παίρνουν τη θέση τους την επόμενη. Συνεπώς όποιος επιδιώκει την κυριαρχία θα πρέπει να είναι διατεθειμένος να τραβιέται μέρα με τη μέρα απ' τη μια άκρη στην άλλη. Άρα να βγαίνει για να τσεκάρει, άρα να βγάζει σχέδιο, άρα να κινητοποιεί τον αναγκαίο αριθμό ναζιστών, άρα να αναλώνει εργασία σε βάθος χρόνου. Η πολιτική όψη του ζητήματος έλεγε ότι από ένα σημείο και μετά, η κούραση σταματάει να είναι μυϊκή και αρχίζει να γίνεται ψυχολογική. Μια μάχη που εξελίσσεται σε συγκεκριμένο χώρο και σε συγκεκριμένο χρόνο είναι μια μάχη που μπορεί να γίνει προβλέψιμη. Η αντιπαράθεση μ' έναν εχθρό που δεν τον ξέρεις μπορεί να προξενεί φόβο κι άγχος «τυχαίας συνάντησης». Άρα, είναι πιθανόν να απαιτεί κριτήρια ασφαλείας, εν ολίγοις να επιστρατεύει το σύνολο των δυνάμεων για κάθε νυχτερινή δουλειά, γεγονός που οπωσδήποτε δε γίνεται να συμβαίνει επ' άπειρον, κυρίως όμως δε γίνεται να συμβαίνει δίχως τριβές και εντάσεις.

γ) Σούμα και τέλος

Η περικύκλωση, μέχρι διαλύσεως, του ναζιστικού πυρήνα Γαλατσίου ξεκίνησε το 2007 κι ολοκληρώθηκε το καλοκαίρι του 2008. Τον πρώτο καιρό απέναντι στους ναζι δούλεψε βολонταρισμός και ηγναίος μίσος. Μετά τη δημιουργία του antifa 66 η αντιπαράθεση έλαβε χώρα βάσει σχεδίου. Σ' αυτό το σχέδιο συμμετείχαν άντρες και γυναίκες που οργάνωσαν την αντίθεσή τους στους ναζι, έκαναν πέρα τους τυφλοσούρτες και τα κλισέ με τα οποία (δεν) αντιμετωπιζόταν ο φασισμός ως τότε κι αποφάσισαν να επενδύσουν στην ανάλωση, στην οργάνωση και στον καταμερισμό της εργασίας τους. Οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες που είχαν την τύχη να δραστηριοποιηθούν στο Γαλάτσι εκείνη την περίοδο επένδυσαν στο σχεδιασμό, στην οργάνωση, στην υπομονή, στην επιμονή, στη δημιουργία σχέσεων. Ο ναζι πυρήνας του Γαλατσίου τελικά διαλύθηκε όχι γιατί βρήκε απέναντί του ειδικούς της βίας και της πολιτικής, αλλά γιατί ήρθε αντιμέτωπος με μια οργανωτική δομή, η οποία μετέφερε την αντιπαράθεση σ' ένα επίπεδο που οι ναζι αδυνατούσαν να κοντράρουν. Η περικύκλωση των ναζι με τα λόγια και με τα έργα, οδήγησε τους τελευταίους σε διάσπαση και τελικά σε διάλυση.

(Στο επόμενο: το Γαλάτσι χωρίς ναζι. Το antifa βρίσκει κι άλλους φίλους).